

Sygn. akt II CNP 61/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 7 marca 2014 r.

skargi H. P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt XV Ca [...]

wydanego w sprawie z wniosku P. P.

przy uczestnictwie H. P.

o podział majątku wspólnego,

**1. odmawia przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego postanowienia do rozpoznania**

**2. zasądza od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy 1.200
(jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2012 roku Sąd Rejonowy w L. ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków H. P. i P. P. wchodzi samochód osobowy marki D. [...] o wartości 5.000 zł, przyznał go na wyłączną własność wnioskodawcy i zasądził od niego na rzecz uczestniczki spłatę w kwocie 2.500 zł. Sąd zasądził także od H. P. na rzecz wnioskodawcy 74.876 zł. tytułem zwrotu nakładów z majątku wspólnego stron na majątek odrębny uczestniczki postępowania. Po rozpoznaniu apelacji uczestniczki, Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. obniżył spłatę do 24.959 zł.

W skardze o stwierdzenie niezgodności powyższego prawomocnego orzeczenia z prawem uczestniczka H. P. zarzuciła naruszenie art. 888 § 1 i art. 890 § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 60, 63 § 1 i 2 oraz 65 § 1 i 2 k.c., naruszenie art. 6 k.c., art. 33 pkt 2 k.r.o. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Skarżąca wskazała, że orzeczenie Sądu drugiej instancji jest niezgodne z treścią art. 888 § 1 i art. 890 § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 60, 63 § 1 i 2 oraz 65 § 1 i 2 k.c. a także art. 33 pkt 2 k.r.o. W wyniku jego wydania poniosła szkodę majątkową w wysokości 24.959 zł., odpowiadającej równowartości zasądzonej na rzecz wnioskodawcy spłaty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 519² § 1 k.p.c. można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Rozpatrywana skarga, mimo powoływania się na niezgodność orzeczenia ze wskazanymi wyżej przepisami prawa materialnego, jest w istocie oparta na kwestionowaniu przez skarżącą oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oraz poczynionych na jej podstawie przez ten Sąd ustaleń faktycznych, iż środki finansowe przeznaczone na budowę wspólnego domu małżonków na działce stanowiącej majątek odrębny wnioskodawczyni (w udziale wynoszącym 1/3 część) zostały darowane przez członków rodzin generacyjnych byłych małżonków do majątku wspólnego byłych małżonków. Tymczasem podstawą skargi nie mogą

być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zd. drugie w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Z regulacji tej wynika, że skarżący nie może podważać podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia, jak też uzasadniać zarzutów naruszenia prawa materialnego własną wersją stanu faktycznego sprawy. Dopuszczalne są natomiast zarzuty uchybienia przepisom normującym sposób przeprowadzania postępowania dowodowego. Tego rodzaju zarzutów rozpatrywana skarga nie zawiera.

Skarżąca nie wskazała ponadto w skardze argumentów jurydycznych przemawiających za niezgodnością rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego ze wskazanymi w skardze przepisami prawa materialnego - art. 888 § 1 i art. 890 § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 60, 63 § 1 i 2 oraz 65 § 1 i 2 k.c. oraz art. 33 pkt 2 k.r.o.- w kontekście wiążącego Sąd Najwyższy stanu faktycznego.

Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ zd. drugie w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem” w rozumieniu powszechnie aprobowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, stosownie do którego, orzeczenie niezgodne z prawem to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2012 r., IV CNP 8/12, niepubl.). Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6.02.2009 roku, I BP 20/08, z dnia 26.08.2008 r., III BP 3/08, z dnia 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07, z dnia 22 czerwca 2007 r., V CNP 81/07).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

[aw]

db